

## **Ο Μαρωνείας Τιμόθεος και οι γραπτές μαρτυρίες της Αρχιερατείας του**

- **Τρία κείμενα-μαρτυρίες του αιδίδιμου Μητροπολίτου Τιμοθέου**

Ο αιδίδιμος και όντως μέγας Μητοπολίτης Μαρωνείας (1954-1974), ο από Μυρέων και έπειτα Ν. Ιωνίας και Φιλαδελφείας (1974-1992) κυρός Τιμόθεος, κατά κόσμος Σταύρος Ματθαϊάκης εγεννήθη εκ γονέων ευσεβών, του Εμμανουήλ και της Αικατερίνης το γένος Φραγκιδάκη, στην Αθήνα κατά το έτος 1914.

Τα εγκύκλια γράμματα εδιδάχθη στην Αθήνα και εν συνεχεία εφοίτησε στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών αποφοιτήσας με βαθμό «άριστα» κατά το έτος 1935, τυχών και βραβείου από την Ακαδημία των Αθηνών. Μεταξύ των ετών 1935-1937 υπηρέτησε ως λαϊκός Ιεροκήρυξ και κατηχητής της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών στην περιοχή του Δήμου Ν. Ιωνίας. Κατά το έτος 1937 χειροτονήθη Διάκονος υπό του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Α΄ και υπηρέτησε ως Διάκονος και Ιεροκήρυξ στη Ν. Ιωνία και στον Βύρωνα Αττικής. Όντας Διάκονος, μεταξύ των ετών 1937-1939, διετέλεσε Στρατιωτικός Ιεροκήρυξ Μονάδων του Α΄ Σώματος Στρατού. Η εις Πρεσβύτερον χειροτονία του κατά το έτος 1940, κατόπιν σχετικής εντολής του αιδίδιμου Αρχιεπισκόπου Αθηνών Χρυσάνθου (Φιλιππίδη) του από Τραπεζούντος, υπό του τότε βοηθού Επισκόπου Ταλαντίου Παντελεήμονος, προχειρισθείς ακολούθως σε Αρχιμανδρίτη υπό του αιμνήστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών Δαμασκηνού. Στη συνέχεια διορίστηκε ως Εφημέριος και Ιεροκήρυξ στο ναό της Αγίας Ειρήνης όπου ανέπτυξε πρωτοφανή κηρυκτική και κατηχητική δράση. Στη διάρκεια του Ελληνοϊταλικού Πολέμου (1940-1941) υπηρέτησε ως στρατιωτικός ιερεύς με το βαθμό του Λοχαγού προσφέροντας τις υπηρεσίες του στο στρατιωτικό νοσοκομείο Θεσσαλονίκης και μετά την απελευθέρωση συνέχισε να υπηρετεί ως στρατιωτικός ιερεύς, κατά τα έτη 1944-46 στην ταξιαρχία Ρίμινι.

Το έτος 1941 διορίστηκε εφημέριος, Ι. Προϊστάμενος και Ιεροκήρυξ στον Ι.Ν. Προφήτου Ηλίου Παγκρατίου, όπου ίδρυσε χριστιανικούς ομίλους Νέων, Νεανίδων και Κυριών, καθώς και λαϊκά συσσίτια. Παράλληλα έθεσε σε κυκλοφορία και το μηνιαίο περιοδικό «Λυχνία».

Μεταξύ των ετών 1936-1951 υπηρέτησε ως Γραμματεύς, Προϊστάμενος και Διευθυντής Κηρύγματος στην Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος. Διετέλεσε μέλος της Πατριαρχικής Εξαρχίας Δωδεκανήσου κατά τα έτη 1946-1947 και Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Μητροπόλεως Ρόδου. Το έτος 1948 μετέβη στην Αγγλία για Εκκλησιαστική αποστολή και μεταξύ των ετών 1949-1950 υπηρέτησε ως Ιεροκήρυξ και πνευματικός στις Τεχνικές Σχολές Λέρου όπου επέδειξε πλούσιο πνευματικό έργο.

Η Εκκλησία αναγνωρίζουσα την πολυετή και καρποφόρο διακονία του στον αμπελώνα του Κυρίου, ανύψωσε αυτόν, κατά την 1<sup>η</sup> Μαρτίου 1951, στην Αρχιερατική Τιμή ως βοηθό Επίσκοπο, υπό τον τίτλον «Μυρέων», του αιδίδιμου Μεγάλου Μητροπολίτου Γενναδίου (1912-1951), όπου υπηρέτησε μέχρι το έτος 1954, οπότε την 26<sup>η</sup> Μαρτίου 1954 εξελέγη Μητροπολίτης Μαρωνείας σε διαδοχή του αιμνήστου Μαρωνείας Βασιλείου (1941-1952). Την 22<sup>α</sup> Μαΐου 1974 η Ιερά Σύνοδος της Ελλάδος μετέθεσε αυτόν στην αρτισύστατη Ιερά Μητρόπολη Ν. Ιωνίας και Φιλαδελφείας, όπου

ενθρονίστηκε την 2<sup>α</sup> Ιουνίου 1974. Ο αοίδιμος Μαρωνεΐας Τιμόθεος εκοιμήθη τον Φεβρουάριο του 1992.

Η κατά το ενεστώς έτος συμπλήρωση εξήκοντα ετών (1954-2014) από της εκλογής και ενθρονίσεώς του στην ιστορική και παλαιάφητη Ιερά Μητρόπολη Μαρωνεΐας, μας οδήγησε να αναδείξουμε το ιστορικό αυτό γεγονός και να τιμήσουμε τον μεγάλο Ιεράρχη και μέγιστο των Μητροπολιτών Μαρωνεΐας αοίδιμο Τιμόθεο Ματθαϊάκη, ο οποίος υπήρξε ο οραματιστής, αναδιοργανωτής, μεγαλόπνοος και μεγαλουργός, πνευματικός πατήρ και ποιμήν της θεοσώστου πατριαρχικής Μητροπόλεως Μαρωνεΐας.

### **Ιστορικά – εκκλησιαστικά κείμενα αυτού**

Στο πλαίσιο αυτό δημοσιεύουμε αποσπάσματα από δύο ιστορικά κείμενα-μαρτυρίες του αοιδίμου Τιμοθέου, ήτοι: α) Τον κατά την 15<sup>η</sup> Απριλίου 1954 εκφωνηθέντα ενθρονιστήριο Λόγο του στον Ιερό Ναό της του Θεού Σοφίας Κομοτηνής, και β) την κατά τη συμπλήρωση εικοσαετούς αρχιερατικής διακονίας του (1951-1971) από της εκλογής του ως βοηθού Επισκόπου, υπό τον τίτλο «Μυρέων και γ) τον προσφωνητήριο λόγο του προς τον Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηναγόρα Α΄ ο οποίος επεσκέφθη την Κομοτηνή κατά το έτος 1963.

### **Ο ενθρονιστήριο λόγος του στη Μητρόπολη Μαρωνεΐας**

Στον ενθρονιστήριο ή επιβατήριο λόγο του ο Μαρωνεΐας Τιμόθεος έγραφε: «Τέκνα ημών εν Κυρίω αγαπητά, βαθεία συγκίνηση συνέχει την ψυχή μου, διότι με ηξίωσε ο Κύριος κατά το πολύ Αυτού έλεος διά της τιμίας ψήφου της Αγίας και Ιεράς Συνόδου και της ευμένειας του Σεπτού ημών Άνακτος να κατασταθώ Μητροπολίτης της Αγιωτάτης και ιστορικής και ακριτικής ταύτης Μητροπόλεως, η οποία έχει καταγλαΐσθει υπό μεγάλων και σοφωτάτων Ιεραρχών. Εν ευχαριστία προς τον Αρχιποιμένα Χριστό, “ότι πιστόν με ηγήσατο θέμενος εις διακονίαν”, αναλαμβάνω τα ποιμαντορικά μου καθήκοντα και την χείρα βάλλων επί το άροτρον και επί του ιστορικού τούτου θρόνου ιστάμενος, απονέμω σε εσάς την Αρχιερατική μου ευλογία.

Αναλογίζομαι το μέγεθος των ευθυνών και της αποστολής μου το βάρος, το οποίο επαυξάνει η επί την ταπείνωσή μου εμπιστοσύνη της Εκκλησίας και οι τόσο πανηγυρικές και θερμές εκδηλώσεις σας προς εμέ τον ελάχιστον εν τοις αδελφοίς μου. Διά τούτο έρχομαι “εν ασθενεία και εν φόβω και εν τρόμω πολλώ”, προκειμένου να ποιμάνω λαό θεοσεβή και ευγενή, λαό ηρωικό και γενναίο και φιλοπάτριδα διά ποταμού αιμάτων και ιερών αγώνων βεβαιώσαντα και εξασφαλίσαντα την ελληνικότητα και την ελευθερία του παραμεθορίου τούτου τμήματος της φιλιτάτης πατρίδος ημών.

Έρχομαι διά τον Κύριο, ο οποίος είναι “ο Ποιμήν και Επίσκοπος των ψυχών ημών”, ως Χριστού Διάκονος, όχι για να διακονηθώ, αλλά για να διακονήσω. Ανέρχομαι τον θρόνο τούτον, όχι για να αναπαυθώ, διότι ούτε γι’ αυτό απεστάλην εδώ, ούτε, οι παρόντες χαλεποί καιροί το επιτρέπουν, αλλ’ ούτε και τα πολλαπλά και σοβαρά προβλήματα και τα ποιμαντορικά εν γένει καθήκοντα θα αφήνουν περιθώρια αναπαύσεως. Εκείνο το οποίο χρειάζεται ο ποιμήν είναι η γαλήνη της συνειδήσεως. Τούτο μόνον αισθάνεται την γλυκυτέραν ικανοποίησιν, όταν βλέπει την πνευματική πρόοδο του ποιμνίου του, όταν οι κόποι του οι νυχθήμεροι καρποφορούν, όταν δύναται να αναπαύεται στις αγαπώσες καρδιές των πνευματικών αυτού τέκνων...

Ως Επίσκοπος και Ποιμήν και Πατήρ Σας Πνευματικός, θέλω να αισθανθώ τους παλμούς Σας, να γνωρίσω τις ανάγκες σας, να ομιλήσω στις ψυχές σας, να εισέλθω στις καρδιές σας. Δεν ζητώ από εσάς ουδέν. Τις ψυχές σας θέλω να κερδίσω, να γίνω “τοίς πάσι τα πάντα, ίνα πάντως τινάς σώσω”. Είναι η καρδιά μου έτοιμη για να μοιρασθεί μαζί σας και τις χαρές και τους πόνους, τις ελπίδες και τις αγωνίες, τα δάκρυα και τους θριάμβους. Δεν έρχομαι σήμερα να εκθέσω προγράμματα. Διότι προτιμώ αντί των λόγων τα έργα. Το πρόγραμμα χρειάζεται στην σκέψη, στο νου μας. Αυτή την εύσημη ώρα σας προσφέρω την καρδιά μου, σας δίδω την αγάπη μου και την αμέριστη στοργή μου. Την ψυχή μου διαθέτω να αγρυπνά και να μεριμνά και να δέεται υπέρ Σας και να προσφέρεται, όταν και όσον κάποτε η ανάγκη το καλέσει.

Δι’ εμέ αρκεί η δική σας αγάπη και αφοσίωση, τα απαστράπτοντα εκ χαράς και συγκινήσεως βλέμματά σας. Των θερμών προσευχών σας την πολύτιμον συνδρομήν χρειάζομαι για να στηρίζομαι και φωτίζομαι, ώστε να δύναμαι να στηρίζω και να φωτίζω. Αναμένω και παρακαλώ πάντες να με βοηθήσετε να διεξαγάγω επιτυχώς και μετά χαράς τα ποιμαντορικά μου καθήκοντα. Πρώτιστα πάντων ο ευσεβής και ιερός κλήρος της Θεοσώστου Επαρχίας μου καλείται να δείξει ολόψυχη αφοσίωση και υπακοή και συμμόρφωση. Διότι η επιτυχία του έργου μου θα εξαρτηθεί εκ των συνεργατών μου και άμεσοι συνεργάτες μου είστε εσείς οι συλλειτουργοί και συμπρεσβύτεροι. Αλλά και υμών πάντων των εν Κυρίω τέκνων μου, από των αρχόντων μέχρι και του μικροτέρου, αναμένω την πρόθυμη συναντίληψη και την δέουσα κατανόηση και εγκάρδια αφοσίωση για να φανώ Άξιος της πολλής προς με του Θεού ευσπλαχνίας, άξιος και της ενδόξου ιστορίας της Αγιωτάτης Μητροπόλεως ταύτης και της μαρτυρικής και ενδόξου μας πατρίδος άξιος.

Οι σημερινοί καιροί απαιτούν να γίνεται η Εκκλησία πρωτοπόρος πάσης πνευματικής κινήσεως και παντός κοινωνικού έργου. Για την Εκκλησία ουδεμία υπάρχει διάκριση πλουσίων και πτωχών, πεπαιδευμένων και αγραμμάτων, μεγάλων και μικρών, ισχυρών και αδυνάτων. Όλοι, ως τέκνα του ουρανού πατρός, δικαιούνται εξ ίσου της στοργικής μερίμνης της Μητρός Εκκλησίας, η οποία τους πάντες αδιακρίτως δέχεται, με μίαν μόνον εξαίρεση, την προς τους αδελφούς του Χριστού τους ελαχίστους, τους πτωχούς και αδυνάτους, πρόνοια και προστασία. Αμέριστο κατά ταύτα το ενδιαφέρον μου θα εκδηλούται πάντοτε για κάθε κοινωνική προσπάθεια, η οποία θα με ευρίσκει πρωτοπόρο και πρόθυμο προστάτη. Αυτό το προβάδισμα προ πάντων με ενδιαφέρει, το προβάδισμα στο καθήκον. Οι ιδιαίτερες συνθήκες της θεοσώστου ταύτης επαρχίας δεν διαφεύγουν της προσοχής μου. Η Κομοτηνή αποτελεί κέντρον ολοκλήρου της Δυτικής Θράκης και ως τέτοιο πρέπει να ακτινοβολεί φως και ζωή και ευσέβεια. Η αρμονική συμβίωση των χριστιανών με το μουσουλμανικό στοιχείο δεν αποτελεί μειονέκτημα, αλλά προνόμιο, διότι δημιουργείται η ευγενής άμιλλα και διά της αμοιβαίας κατανόσεως και συνεργασίας προάγεται ο τόπος. Τείνουμε λοιπόν και προς τους αδελφούς μουσουλμάνους και προς κάθε άλλο καλοπροαίρετο στοιχείο, την χείρα μετ’ εμπιστοσύνης και ειλικρινούς διαθέσεως.

Ευρισκόμεθα πλησίον του Σεπτού Κέντρου της Ορθοδοξίας, θα διατηρήσουμε την αίγλη των παραδόσεων και την οφειλομένη ευλάβεια και αγάπη προς την Μητέρα Εκκλησία και προς την Σεπτή Κορυφή της Ορθοδοξίας, την Α.Θ. Παναγιότητα τον Οικουμενικόν μας Πατριάρχη...

Λοιπόν, τέκνα μου αγαπητά και ευλογημένα, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλείσθε, το αυτό φρονείτε, ειρηνεύετε και ο Θεός της αγάπης και της ειρήνης έσται μεθ’ υμών. Η χάρις του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού και η αγάπη του θεού και πατρός και η κοινωνία του Αγίου Πνεύματος είη μετά πάντων ημών».

## **Κείμενο επί την συμπληρώσει είκοσι ετών από της εκλογής του ως βοηθού Επισκόπου (1951-1971)**

Το δεύτερο κείμενο-μαρτυρία που δημοσιεύουμε αφορά τα γραφόμενα του αοιδίμου Μητροπολίτου Μαρωνείας Τιμοθέου επί τη συμπληρώσει εικοσαετούς αρχιερατείας από της εκλογής του ως Βοηθού Επισκόπου υπό τον τίτλο «Μυρών» (1951). Στο κείμενο τούτο, το οποίο εγράφη κατά το έτος 1971 ο αοίδιμος Τιμόθεος μεταξύ άλλων αναφέρει «...Δεν πρόκειται σήμερα να κάμω απολογισμό του συντελεσθέντος έργου για να μη θεωρηθεί περιαυτολογία. Ίσως τούτο χρειασθεί να γίνει, εν ευθέτω χρόνω, όχι βεβαίως προς έπαινο δικό μου, αλλά εις δοξολογία του Ονόματος του Θεού και της Αγίας Μητρός ημών Εκκλησίας. Είκοσι χρόνια επέρασαν και είναι ως η χθες. Απεστάλην υπό του Θεού ανάμεσά σας προκειμένου να εργασθώ το θέλημά του... Υπάρχει πάντοτε περιθώριο εργασίας για όσους θέλουν να εργασθούν. Όλοι προσφέρουμε ό,τι έχουμε στο οικοδόμημα της Εκκλησίας της οποίας θεμέλιος είναι ο Χριστός... Ας πράττουμε αυτό που εξαρτάται από εμάς. Άλλοι ας ομιλήσουν για τις πράξεις μας για να δοξάζεται ο Θεός. Ας αξιοποιήσουμε το δοθέν τάλαντο και ας το πολλαπλασιάσουμε διά της εργασίας. Πλησίον του ποιμνίου μου οι χρόνοι που παρήλθαν ήταν ως ευλογία, κόκκος άμμου στην αιωνιότητα. Καθ' όλον αυτό το διάστημα "δεν έδωσα ύπνο τοις οφθαλμοίς μου και τοις βλεφάροις μου νυσταγμόν" (ψαλμ. ρλα, 4), αλλά κατεχόμεν υπό ανησυχίας, διότι ενώπιόν μου είχα να επιτελέσω έργο υψηλό και επίπονο, ωραίο αλλά δύσκολο.

Εχρειάσθη να διοργανώσω και μεθοδεύσω το έργο των διαφόρων υπηρεσιών της Ιεράς Μητροπόλεως, να τις πλαισιώσω δια των καταλλήλων προσώπων, να επανδρώσω τα εφημεριακά κενά της υπαίθρου, να συστηματοποιήσω την κατηχητική διακονία και το έργο του θείου κηρύγματος, να συγκεντρώσω και αξιοποιήσω κατά τρόπο ορθολογικό, την μικρά εκκλησιαστική περιουσία, και, το σπουδαιότερο, να εμπεδώσω την πίστη στην Εκκλησία και τις ηθικές αξίες και να διατηρήσω υψηλά το γόητρο αυτής στην ευπαθή και ιδιόμορφη αυτή περιοχή της χώρας. Ατένιζα προς τα εμπρός, αδιαφορώντας για τα εμπόδια και τις δυσκολίες και επεδίωκα το τέλειο, χωρίς να μπορώ να καυχηθώ, ότι το έχω επιτύχει, διότι και οι δυνάμεις μου ήταν μικρές και τα εις την διάθεσή μου μέσα πενιχρά. Έπραξα όμως παν το ανθρωπίνως δυνατόν και μεθ' ικανοποιήσεως μπορώ να ειπώ, ότι "ουκ εις κενόν έδραμον, ούτε εις κενόν εκοπίασα" (Φιλ. β', 16). Αναμφιβόλως δεν εξαντλούνται τα έργα του ποιμένου μέσα στα στενά πλαίσια δέκα επτά ετών, οσονδήποτε πολλά και αν φαίνονται αυτά. Η Εκκλησία είναι αιώνιος θεσμός. Τι ωραιότερο, από την επιμέλεια και εργασία στον αμπελώνα του Κυρίου;

Απέραντοι εκτείνονται πάντοτε εμπρός μας οι αγροί, που περιμένουν "εις γην καλήν και αγαθήν". Εφύτευσα και επότισα με ιδρώτα και αγάπη, μικρό αλλά ωραίο κήπο, κατάμεστο σήμερα θαλερών δένδρων και πολύχρωμων ανθέων. Τι και αν δεν έγινε ακόμη παράδεισος; Ίδού άρχισε να αποδίδει καρπούς αγλαούς, και όλοι προσιωνίζονται, ότι με την εντατική προσφορά εμού και των προσφιλών συνεργατών, κληρικών και λαϊκών και εκείνων που θα επακολουθήσουν, ίσως κάποτε πραγματοποιηθεί το όνειρο τούτο.

Η Επαρχία μας έχει το δικό της χρώμα, μία ιδιομορφία διάφορη από τις άλλες επαρχίες, με ιδιαίτερα λεπτότατα προβλήματα και μία ιστορία πλήρη αίγλης και δόξης, αλλά και αγώνων και αιμάτων και θυσιών. Ο λαός της, ευγενής και φιλότιμος, διακρίνεται για την πατροπαράδοτη ευσέβεια και την προσήλωση στις εθνικές παραδόσεις, ιστάμενος επί των επάλλεων άγρυπνος φρουρός και υπερασπιστής της

υπερτίμου θρακικής γης, πιστός θεματοφύλακας της εθνικής μας κληρονομιάς. Δικαιούται γι' αυτό ιδιαίτερας στοργής και συνδρομής και συμπαραστάσεως.

Τέτοιου ποιμνίου, κατεστάθην, Ποιμενάρχης, γι' αυτό και εφρόντισα να “ποιμάνω μετ' επιστήμης” (Ιερεμ. γ', 45), ρίπτοντας τον εαυτό μου μετ' αυταπαρνήσεως στο έργο του Κυρίου “βάλλων την χείρα επ' άροτρον” (Λουκ. Θ', 62) και εργασθείς προθύμως “ως υπηρέτης Χριστού και οικονόμος μυστηρίων Θεού” (Α' Κορ. δ', 1). Ουδενός προ τούτο κόπου εφείσθην, και δεν εκάμφθην από τις πικρίες, τις δυσκολίες και τις απογοητεύσεις, που συνήντησα στον δρόμο μου, προς επιτυχία του στόχου μου, ο οποίος ήταν η δική σας προκοπή και σωτηρία. Σεις γνωρίζετε, ότι “τοίς πάσι γέγονα τα πάντα” (Α' Κορ. θ', 22) και “ήπιος εν μέσω υμών, ως εάν τροφός θάλπη τα εαυτής τέκνα” (Α' Θεσ. β', 7).

Στην πατρική μου αγάπη, την οποία δαυιλώς προσέφερα σε όλους, μετά χαράς έβλεπα να ανταποκρίνεσθε ανυποκρίτως αμιλλόμενοι “εις παροξυσμόν αγάπης” (Εβρ. ι', 24). Με την βοήθεια του θεού και την δική σας συμπαράσταση δύναμαι να καυχηθώ εν Κυρίω, δι' όσα μέχρι σήμερα συνετελέσθησαν σε όλους τους τομείς της θρησκευτικής και πνευματικής, κοινωνικής και φιλανθρωπικής δράσεως. Έχουν ήδη τεθεί οι βάσεις και οι προϋποθέσεις για μία ευχερεστέρα και απρόσκοπτη στο μέλλον εκτέλεση της αποστολής της Εκκλησίας στην θεόσωστη ταύτη Επαρχία.

Επί τη ευσήμω ταύτη επετείω της ταπεινής μου εικοσαετούς ποιμαντορίας ευχαριστώ τον Θεό μου, επειδή σε εμένα επεφύλαξε το προνόμιο να υπηρετώ την ευλογημένη ταύτη επαρχία, περιβαλλόμενος υπό ολιγαρίθμου μεν, αλλά μεγάλου στην ψυχή και φιλόστοργου ποιμνίου με το οποίο έχουν σφυρηλατηθεί δεσμοί ιεροί και ακατάλυτοι. Ευχαριστώ και εσάς, κλήρο και λαό, μετά των οποίων έζησα τις ίδιες ανησυχίες και εδοκίμασα τις ίδιες χαρές και λύπες. Επικαλούμενος τις προσευχές σας, παρακαλώ αδελφοί μου και τέκνα μου αγαπητά, να φυλάσσεσθε από τις παγίδες του εχθρού και από την ζύμη της κακίας, “εδραίοι γίνεσθε, αμετακίνητοι, περισσεύοντες εν τω έργω του Κυρίου πάντοτε” (Α' Κορ. ιε', 58). Επί τη εισόδω στην τρίτη αρχιερατική δεκαετία ανατείνω ευγνωμόνως τον νου και την καρδιά προς τον Κύριο και προσφωνώ όλους εσάς δια των λόγων του Χριστοκήρυκος Παύλου “χαίρω και συγχαίρω πάσιν υμίν. Το δε αυτό και υμείς χαίρετε και συγχαίρετε μοι” (Φιλ. Β', 18).

Και τώρα, ας στραφούμε επί το έργον, για να συνεχίσουμε από κοινού την πορεία μας και, “εάν ο Κύριος θελήση”, θα δυνηθώ να “τελειώσω τον δρόμον μου και την διακονίαν ην έλαβον παρά του Κυρίου Ιησού” (Πράξ. κ', 24). Επί τούτοις, παρέχω σε πάντες την αρχιερατική μου ευλογία, επικαλούμενος επί πάντες, τους αγαπητούς μου συνδιακόνους και συμπρεσβυτέρους, τους ευσεβείς άρχοντες και τον φιλόχριστο λαό του Κυρίου, πλουσία την χάρη και το άπειρο Έλεος του Θεού και διατελώ».

Ο Μαρωνείας Τιμόθεος καίτοι μετετέθη στην αρτισυσταθείσα κατά το 1974 Ιερά Μητρόπολη Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας, ωστόσο ουδέποτε ελησμόνησε το πολυφίλητο και περιπόθητο ποιμνίό του στην ακριτική θρακική Μητρόπολη Μαρωνείας και όντας Επίσκοπος και Μητροπολίτης Νέας Ιωνίας και Φιλαδελφείας κατά την έξαρση των συναισθημάτων του έγγραφε: «Αναμιμνησκόμενος των δακρύων και της αφοσιώσεως του πεφιλημένου μοι υπέροχου ακριτικού λαού της Ροδόπης, ο οποίος υπήρξε δι' εμέ “χαρά και στέφανός μου” (Φίλιπ. δ', 1) και τον οποίον επί 20 έτη εποίμανα και ανέθρεψα εις Χριστόν, δηλώ ότι ουδέποτε θα λησμονήσω την μεγάλην αγάπην των χριστιανών εκείνων, μεγάλων και μικρών, υπέρ των οποίων έδωσα εμαυτόν, αδιαλείπτως και πάλιν εντεύθεν υπέρ αυτών μεριμνών και μνειάν ποιούμενος εν ταις προσευχαίς μου».

## **Η προσφωνητήρια ομιλία του Ιεράρχου κατά την υποδοχή του Οικουμενικού Πατριάρχη Αθηνάγορα Α΄**

Το τρίτο κείμενο αποτελεί τη γραπτή παρακαταθήκη-μαρτυρία του αιδίου Μαρωνείας Τιμοθέου έναντι του πανσέπτου και μαρτυρικώς «αεί εσταυρωμένου» Οικουμενικού Πατριάρχου. Πρόκειται για την επίσημη προσφωνητήρια ομιλία του Ιεράρχου με την οποία υπεδέχθη τον αιδίμο Οικουμενικό Πατριάρχη Αθηνάγορα Α΄ τον Μεγαλοπρεπή στην ιστορική, παλαίφατη και θεοτοκοσκεπάστη Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας, μιας εκ των Μητροπόλεων των Νέων Χωρών που τελούν υπό το Πατριαρχικό Ωμοφόριο της Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας, όταν ο μακαριστός προκαθήμενος της Ορθοδοξίας επιστρέφοντας στην Κωνσταντινούπολη από το Άγιον Όρος, όπου είχε παραστεί στις εορταστικές επετειακές εκδηλώσεις για τα 1000 έτη από της ιδρύσεως της Αγιωνύμου Πολιτείας, επεσκέφθη την έδρα της Μητροπόλεως Μαρωνείας στην Κομοτηνή (1963).

Το μνημειώδες αυτό κείμενο του μακαριστού Τιμοθέου έχει ως εξής:

**«Παναγιώτατε Δέσποτα,**

**Με ανυπόκριτον χαράν και βαθύτατον σεβασμόν υποδεχόμεθα σήμερον εις την πόλιν μας, κλήρος και λαός της αρχαίας και ιστορικής αυτής Μητροπόλεως, την Υμετέραν Θειοτάτην Παναγιότητα. Εξεκινήσατε από το Όρος της Ορθοδοξίας, την Κωνσταντινούπολιν, και ηυλογήσατε αυτοπροσώπως το Αγιώνυμον Όρος κατά τον ιστορικόν σταθμόν της χιλιετηρίδος Αυτού, ανελάβατε ιεράν πορείαν ανά την Ελλάδα και εκομίσατε εις τον φιλόχριστον λαόν αυτής την ευλογίαν και την στοργήν της Μητρός Εκκλησίας.**

**Διά πρώτην ήδη φοράν ο Ορθόδοξος κόσμος εδοκίμασε τόσην συγκίνησιν και ησθάνθη τόσην αγαλλίασιν εκ της επιβλητικής παρουσίας εν μέσω αυτού της Υμετέρας Σεπτής Κορυφής. Και εδονήθησαν αι καρδίαι πάντων από το μήνυμα της Ορθοδοξίας, το οποίον επανειλημμένως ηκούσθη υπό των σεπτών Πατριαρχικών χειλέων.**

**Παρηκολουθήσαμεν τους ιερούς μόχθους και τους ευγενείς αγώνας Σας δια την ανύψωσιν και την προβολήν της Ορθοδοξίας και δια την ενότητα των Ορθοδόξων Εκκλησιών και της Χριστιανοσύνης γενικώτερον, όπερ αποτελεί τον ανύστακτον πόθον και το μεγαλόπνοον πρόγραμμα της Υμετέρας Παναγιότητος. Και συνεπορεύθημεν μετ' Αυτής νοερώς, με καιομένην την καρδίαν, εις την Πατριαρχικήν περιοδείαν, η οποία δεν περιωρίσθη εις τα τυπικά πλαίσια απλών επισκέψεων και φιλοφροσύνης, αλλά εσφυρηλάτησεν ακαταλύτους δεσμούς και προήγαγε το πνεύμα της συνεργασίας των Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών υπό την αιγίδα του Οικουμενικού Πατριαρχείου.**

**Η καρδιά και η σκέψις όλων των Ορθοδόξων, η ψυχή του Γένους, ευρίσκεται πάντοτε εστραμμένη και προσηλωμένη εν αφοσιώσει προς τον Οικουμενικόν θρόνον και προς τον Σεπτόν προκαθήμενον της Ορθοδοξίας. Ήδη ο Πατριάρχης ήλθε προς ημάς και η ακτινοβολία του κατηύγασε τας ψυχάς μας. Εις τα "ίδια ήλθες", εις περιβάλλον και χρώμα και χώρον γνώριμον και οικείον. Είναι διά τούτο δεδικοιολογημένη η χαρά και η αγαλλίασις κλήρου και λαού, διότι ατενίζομεν την φωτεινήν, ηγετικήν και βιβλικήν φυσιογνωμίαν της Υμετέρας Παναγιότητος, το κορυφαίον της Εκκλησίας, με την διαίσθησιν και**

**διορατικότητα των προφητών, την αυταπάρνησιν των Μαρτύρων, την ένθεον παρρησίαν των Αποστόλων.**

**Περιβάλλομεν, κατά την ώραν ταύτην, τον μέγαν Πατριάρχην, τον άξιον Αρχιποιμένα, τον φορέα των μεγάλων εμπνεύσεων και των ιστορικών αποφάσεων, τον συνεχιστή των μεγάλων Πατριαρχών, τον βαθύν την σκέψιν και απλούν την καρδίαν, τον σοφόν Ηγέτην με την απέραντον καλωσύνην, τον έμπειρον κυβερνήτην της Θεοκτίστου Κιβωτού. “Αυτή η ημέρα ην εποίησεν ο Κύριος, αγαλλιασώμεθα και ευφρανθώμεν εν αυτή”.**

**Η σημερινή ημέρα, την οποίαν η παρουσία Σας, Παναγιώτατε, ηγίασε και μετέβαλεν εις εορτήν, θα παραμείνη δι’ ημάς ιστορική. Προτού επιστρέψητε εις τον Οίκον Σας, ηθελήσατε να επισκεφθήτε, ως ένα των τελευταίων σταθμών της εν Ελλάδι Αποστολικής Σας πορείας, και την Κομοτηνήν, την πρωτεύουσαν της Δυτικής Θράκης, και να επιδαψιλεύσητε την Πατριαρχικήν σας Ευλογίαν εις το επί θεοσεβεία και βαθεία προσηλώσει εις τας θρησκευτικάς και εθνικάς παραδόσεις διακρινόμενον χριστεπώνυμον πλήρωμα της ακριτικής ταύτης Μητροπόλεως, η οποία έχει ιδιαίτερους λόγους να καυχάται διά τον μετά της Μητρος Εκκλησίας στενόν και ακατάλυτον αυτής σύνδεσμον.**

**Εν τη ευσήμω ταύτη ώρα χαιρετίζων ευλαβώς, ως ποιμενάρχης της θεοσώστου ταύτης επαρχίας, την Υμετέραν πολυσέβαστον και πεφιλημένην μοι Παναγιότητα, υποβάλλω Αυτή εξ ονόματος Κλήρου και Λαού τα αισθήματα του βαθυτάτου σεβασμού και της υιικής αγάπης και αφοσιώσεως μετά των ταπεινών ευχών, όπως οι υπέρ της Εκκλησίας αδιάλειπτοι κόπιοι της Υμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος, κατά κύριον λόγον διαχειριζομένης υπευθύνως μετά θαυμαστής δεξιότητος το μέλλον της Ορθοδόξου Εκκλησίας, στεφθώσιν υπό πλήρους επιτυχίας. Κύριος ο Θεός, ο της Εκκλησίας Θεός Δομήτωρ, διαφυλάττοι εν υγεία και ημερών μακρότητι την Υμετέραν θεομίμητον και χριστομίμητον Κορυφήν.**

**Καλώς ἤλθατε εις την Επαρχίαν μας, Παναγιώτατε».**